

Olvasóink írják:

HIRIS JOZSEFNÉ IRJA (Budapest, XIII., Váci-út 159/b.): „A Mávgaz üzemi könyvtárát meglátogatva beszéltem Andrieka sztahnovista elvtársassal. Elmondotta, hogy a szovjet irodalomból ismerte meg, hogy a szovjet emberek mennyire fejlettek. Rájött, hogy bármelyik szovjet regényt hasznosítani tudja saját munkájában. Amikor szabadságon volt, elolvasta Erenburg: „A békéért” című könyvét s ez olyan nagy hatással volt rá, hogy ha az üzemben lett volna, röpgyűlést tartott volna beüle ebédszünetben.

A dolgozók általános kívánsága, hogy a könyvankétokon az előadók pontosabban világítsák meg, hogy a könyvek tanulságait hogyan lehet felhasználni a termelés területén, saját mindennapi munkájukban.“

„A szolnoki városi Tanács maqáévé tette Pártunk II. Kongresszusának azt a határozatát, mely kimondja, hogy a szocializmus győzelmes felépítése lehetetlen a kultúrforradalom feladatainak megoldása nélkül, vagyis a proletárdiktatúra feladatai közül a szocializmus teljes győzelméig terjedő időszakban a homloktérben lévő feladatok közé tartozik „a kultúrforradalom szervezése“, az állami szervek kulturális nevelőmunkája.

A szolnoki városi könyvtár munkáját nagyban elősegítette a Tanács elvi és gyakorlati segítése. Lehetővé tette, hogy a könyvtár új helyiségbe költöztetett, a régi, sötét, alacsony helyiség helyett, biztosította a személyi feltételeket is. A könyvtár avatását kultúrmisszorral kötötték össze, melyen az olvasók nagy tábora vett részt. A megnyitó beszédet Raqó József V. B. elnök tartotta. Utána az MDP városi bizottságának kiküldötte méltatta a könyvtár jelentőségét. Az ünnepséget szavaltal és ének zárta be. A meqjelent vendégek ezután meqtekintették az erre az alkalomra rendezett könyvkiállításat.

Amíg a könyvtár olvasóinak száma januárban még csak 434 volt, addig április hónapban már az olvasók száma 1050. A könyvtár jó mozgalmi munkája meqlászik az eredményein. Pl. a nemzetközi nőnapra az MNDSSZ-szel közösen könyvvásárral egybekötött könyvkiállításat rendeztek, melyet 250-en látogattak meg.

A könyvtár még munkája kezdetén tart, de már kitünik eddigi eredményein, hogy jó úton halad és így minden remény meqvan arra, hogy a legjobb könyvtárak sorába kerüljön.“

Darabos Pálné

VICHNALEK LAJOS, A DIÓSGYŐRI VASGYÁR KÖNYVTÁROSA. IRJA: „A Vasas szakszervezet bekeréte negyedévi költségvetési tervünket. Be is küldtük, de csak egy negyedévre rá kaptuk vissza. Mire éppen végére járt. Ez pedig nagyban hátráltatta munkánkat.

Most egyébként az a veszély fenyeget, hogy helyiség nélkül maradunk. Ahol most vagyunk, az a Vendéglátóipari N. V.-s cukrászdát akarnak beüle csinálni. A miskolci városi tanács döntse el, hogy a cukrászda fontosabb-e, vagy a könyvtár!“

KECSKÉS LAJOSNÉ, A NÉPKÖNYVTÁRI KÖZPONT DOLGOZÓJA IRJA: „Számárökörítön van egy szép könyvtár, de mivel senki sem törődik vele, belepi a por s csak a molyok rágják a könyveket.

Ugyanez a helyzet Kálmánca községben. Legalább is ezt mutatja az a megjegyzés, amelyet valaki akkor tett, amikor egy

könyvkiállításat rendeztek: — Mi az, szellözöttek a könyveket? Valóban, ahol így működik a könyvtár, mint Kálmáncaán, szükség van a könyvek „szellözöztetésére“!

GABNAI ETEL IRJA ORÓSHÁZARÓL: „Meglátogattam a mezőhegyesi cukorgyár könyvtárát. A könyvtáros panaszkodott, hogy a békéscsabai körzeti könyvtártól kapott könyvek nagy része mezőgazdasági tárgyú, pedig nekik, ipari üzemnek sok, az ipar kérdéseivel és a munkások életével foglalkozó könyvre lenne szükségük. Foglalkozni kellene ezzel a kérdéssel, mert fokozódnék a könyvtár használata, ha az igényeknek meqfelelő könyveket találának benne az olvasók.“

SZARKA FERENC, SZEKSZÁRDI KÖRZETI KÖNYVTÁROS IRJA: „Tolna megye területén jelenleg 101 népkönyvtár működik. Ezt nem tudjuk kellőképpen elátni, mert a 101-ből 15-be semmiféle közlekedési eszközzel nem jár, 15–20 csak 6–10 km gyaloglással érhető el, sok könyvtárba csak autóbusszon lehet eljutni. Mindez azt jelenti, hogy sok költséggel, ritkán és csak nagy idővesztések árán lehet látogatni a népkönyvtárakat.

Ha egy motorkerékpár állna rendelkezésünkre, egy év alatt visszakapnánk a kerékpár árát és még mindig megtakarítanánk néhány ezer forintot. Nem is beszélve arról, hogy mit nyernénk időben és a munkaeredmények terén...“

Ugyanezt írta Horvát Géza tatal könyvtáros is! (Szerk.)

„Biharkeresztesen 1950. augusztus 20-a óta van könyvtár. Két olvasója van! Nem törődik vele senki, a Tanács szinte nem is tud róla. A Járásai Pártbizottság a könyvtár szekrényét irattári szekrénynek akarta elvenni.

Biharkeresztesen is szükség van jó könyvtárra, de ez a Párt és a Tanács segítése nélkül nem érhető el!“ NAGY ERZSÉBET Berettyóújfalu.

LÉVAI TEREZ IRJA VÉSZTŐRŐL: „Mikor a dobozi Petöfi tszcs párttitkárával, Szöllösi Sándorral beszéltem, elmondta nekem, hogy a »gróf. Idejében napszámos, cselédjé létére nem tudta ki az ellenség. Munkatársait okolta: elkeresik tőle a kenyeret. A felszabadulás után, mikor olvasni kezdett társadalomtudományi és szépirodalmi könyveket, meqlájosodott előtte, hogy mi is a munka értelme, felismerte az igazi ellenségeit«. Azóta szeretettel oktatja munkatársait, beszél nekik a könyvről, mint az emberi átalakulás nagy fegyveréről.

Meg is látszik Szöllösi Sándor munkássága a csoport életén. Irodalmi példákkal segítette elő a tavaszi munkákat: felajánlásukat túlteljesítették.“

„A verpeléti könyvtáros, aki feladatát társadalmi munkában végzi, nem jól dolgozik, jelentést nem ad munkájáról, ha meqlátogatjuk, ígér fűt-fát, de azután nem csinál semmit. Ez nem is csoda, hisz maga a Tanács sem tartja fontosnak a könyvtári munkát. Csak a mezőgazdasági feladatokat látja, de nem ismeri el a kultúrunka szükségességét. Pedig számtalan példa bizonyítja, hogy ahol sokan olvasnak, ott könnyebben megy a begyűjtés és a tszcs szervezés is. Ezt szívleljék meg nagyon a verpeléti Tanácsban dolgozó elvtársak is.“

GODÓ FERENCÉ Eger.